

ת"פ 4198/05/19 - מדינת ישראל נגד דניאל גולא

בתי המשפט
בבית המשפט המחוזי
בירושלים
בפני: כב' השופט אלכסנדר רון
המאשימה
נגד
הנאשם
ת"פ 4198-05-19
תאריך: ז' חשוון תשפ"א, 25 אוקטובר 2020
מדינת ישראל
דניאל גולא

נוכחים:
ב"כ המאשימה עו"ד ספיר מרדכי
הנאשם וב"כ עו"ד מור עטיה

גזר דין

1. כללי

הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום (מתוקן) המייחס לו גרימת חבלה חמורה
בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין.

2. כתב האישום (המתוקן)

לא נמצא טעם לחזור על פרטי עובדות כתב האישום המתוקן ועם זאת נכון לתת ביטוי לתמצית הדברים.

לאחר נסיעה ביום 19.4.19 ברכב בו שהו יחדיו, בין היתר, הנאשם והמתלון, החלו ביניהם חילופי דברים שכללו
דחיפות וקללות, והכל כמפורט בסעיפים 2-3 לפרק העובדות של כתב האישום. חשיבות נתונה גם לכך שהן
הנאשם והן המתלון, היו, ככל הנראה, שתויים (סעיף 5 לפרק העובדות). ליבת האירוע מפורטת בסעיף 6 לפרק
העובדות, וכדלקמן:

"במהלך הנסיעה המשיכו חילופי הדברים בין הנאשם לבין ה.פ. בסמוך לשעה 10:00,
משהגיעה החבורה סמוך לאשתאול, במהלך חילופי הדברים והקללות בין השניים, נגע ה'
בכתפו של הנאשם. בתגובה הכה הנאשם את ה.פ. בעוצמה בפניו עם בקבוק בירה מזכוכית
שהיה בידו באותה עת, והבקבוק התנפץ".

סעיפים 7 ו-8 בפרק העובדות מתארים את נזקו של ה.פ. על פי האמור, הוא נחתך במצחו ובעינו השמאלית, ראייתו נפגעה והוא נזקק לניתוח ולטיפול רפואי ממושך. במהלך הטיעונים לעונש נחלקו הצדדים בשאלת נזקו של המתלון בעינו, באשר מדרך העולם עשוי נזקו של מתלון להשליך גם על חומרת העונש. בנקודה זו נמצא לנכון להבהיר כבר עתה שהתנהלות מוסדרת ומוקפדת מצד בית המשפט, מחייבת היצמדות לכתב האישום המוסכם, כרוחו וכלשונו, ולא בכדי מצאתי לנכון לפרט את נזקו של המתלון כפי שנכתב בכתב האישום בו הודה הנאשם. מעל הצורך אף אזכיר את סעיף 2 להודעת הצדדים בדבר הסדר טיעון, לפיו התחייבו הצדדים להימנע מחריגה מעובדות כתב האישום ומכל תוספת עליהן, ומשכך, יתכן שטוב היו באי כוחם הנכבדים של הצדדים עושים, אילו נמנעו במהלך הטיעונים לעונש, מטיעון היתר אליו נטו ביחס לנזקו של המתלון, כל צד, כמובן, לכיוונו.

3. טענות המאשימה, ולרבות לשאלת מתחם הענישה

א. לטענת המאשימה, נקודת המוצא לדיון הינה בקביעת מתחם הנע בין 3 לבין 6 שנות מאסר, לצד ענישה נלווית.

ב. פרק מרכזי בטענות המאשימה התמקד בנזקו של המתלון. בתוך כך הופנה בית המשפט לתסקיר נפגע העבירה שהוגש בעניין. במצוות החוק אמנע מציטוט האמור בתסקיר, ואסתפק בכך שאתן ביטוי למסקנות שירות המבחן המצביעות, אכן, על נזק רב שנגרם למתלון, הן בשל הפגיעה הרצינית בעינו וביכולת הראיה שלו, והן במישור הנפשי.

על פני הדברים, משקף התסקיר פגיעה קשה במי שהיה בעברו לוחם בצה"ל, שבעקבות פציעתו זו נפגע עד מאד - בריאותית, חברתית, משפחתית, ומבחינת דימויו העצמי, ואלמלא מצוות המחוקק, ניתן היה להוסיף ולהביא רבות מהאמור בתסקיר זה.

ג. עוד הופנה בית המשפט לעברו הפלילי של הנאשם. לחובתו, עבירה קודמת אחת שהתבצעה לפני כשבע שנים. הודייתו באותה עבירה, לא הובילה, אומנם, להרשעה פורמלית, אך על הפרק עבירה דומה בטיבה, גם אם חמורה פחות: הרשעה על פי סעיף 380 לחוק העונשין. היווה הדבר בסיס לטענה שאין על הפרק, לדידו של הנאשם, עבירת אלימות ראשונה, ומכאן נתבקש בית המשפט על ידי המאשימה למסקנות המתחייבות.

ד. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, הופנה בית המשפט בשנית לפרק העובדות של כתב האישום, תוך שנטען שהותקף המתלונן ללא כל התגרות מצדו ואין בנמצא נסיבות שבכוחן להקל בחומרת המעשה.

4. תמצית טענות ההגנה

א. ראשית הודגש שעל הפרק נאשם שקיבל את האחריות למעשיו, דבר שקיבל ביטוי הן בהודאתו בפני בית המשפט ואף בדבריו האחרונים בתום דיון הטיעונים לעונש.

ב. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, צוין שלא קדם לה כל תכנון מוקדם, ועם זאת נטען להתגרות מצד המתלונן שהובילה למעשה. בנקודה זו, אציין כבר עתה, שעל הפרק טיעון בעייתי, באשר, משקף כתב האישום, אומנם, קללות ודחיפות הדדיות, אך מעבר לכך חורג טיעון זה מעובדות כתב האישום, שאין בו כדי ללמד על התגרות שניתן לייחס דווקא למתלונן.

ג. אשר לעברו הפלילי של הנאשם, צוין שהגם שעל הפרק, כאמור, עבירה קודמת, ואף מאותו סוג, היתה היא קלה לאין ערוך, והא ראייה, שנסתיימה אותה פרשה ללא הרשעה. מכאן, נטען, שלא יהיה נכון לייחס לעבירה קודמת זאת עודף משקל במסגרת שיקולי בית המשפט.

ד. לא מעט נטען לנסיבות חייו הקשות של הנאשם. נוכח זאת, אף נטען על ידי הסניגור לכך שראוי לבית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם מתחת לגדרי מתחם הענישה שיקבעו. בנקודה זו אציין כבר עתה שנפסק פעמים לאין מספר, שאפילו נכונים הדברים, אין בהם כדי להוות שיקול שיהא בו כדי להצדיק דבר, או כדי לבסס ענישה מקילה, רק מטעם זה [ראה, למשל, ע"פ 291/81 פלוני נ' מדינת ישראל; ע"פ 4314/04 ליסר יפים נ' מדינת ישראל; ע"פ 9052/10 אלעד שטרית נ' מדינת ישראל; ע"פ 954/13 פלוני נ' מדינת ישראל]. במסגרת טיעוניה אף הגישה ההגנה אסמכתאות רפואיות לכך שעל הפרק נאשם שנדקר בעצמו, בשנת 2014. ברם, לא זו בלבד שנסיבות חיים קשות אינן בבחינת טיעון לקולא, אלא שייתכן, שמבחינת ההגנה, טוב היה לה, שלא היתה מציגה כלל את פגיעתו של הנאשם בשעתו, באשר דווקא ממי שיודע מה משמעותה של דקירה, מצפה הייתי אף יותר, להימנע

מפעולה כזו כלפי עמיתו. על טענת הגנה, לפיה - 'אם נדקרת, ראוי שיתחשבו בי לאחר שדקרת את זולתי', עוד לא שמענו. ומעבר לכך, מוביל הטיעון בדבר נסיבות חייו הקשות של הנאשם להתייחסות הנדרשת לתסקיר שהוכן בעניינו.

תסקיר שירות המבחן

5.

בפני בית המשפט תסקיר, שבנסיבותיו של דיון זה נכון לייחס לו משקל מוגבל, באשר ממליץ התסקיר על תהליך שיקומי, ואולם, הגם שייתכן שההגנה היתה מעוניינת בכך, נוכח העובדה שהיה הדבר מאריך מאד את מעצר הבית של הנאשם - נושא שאשוב אליו בהמשך - הוסכם על ידי הצדדים שהנכון הוא להימנע ממיצוי הליך זה ולפנות ללא דיחוי לטיעונים לעונש. עם זאת, ראוי להבהיר כבר בשלב זה שלא נכון לזקוף לחובת ההגנה את אי מיצוי ההליך השיקומי ועל הפרק החלטה מושכלת מצד הסניגור בשים לב לכך ששווה הנאשם מזה למעלה משנה במעצר בית מלא מפקח אלקטרוני. ואשר לתוכן התסקיר, גם עתה, במצוות המחוקק, מנוע אני ממתן פירוט לכל האמור בתסקיר, ועם זאת, נכון, בכל זאת, לתת ביטוי לעיקרי הדברים.

א. על פני הדברים, יש בתסקיר כדי לשקף נסיבות חיים קשות שהינן מנת חלקו של הנאשם שמקורו במשפחה שמוצאה מאתיופיה.

ב. הנאשם לא שירת בצה"ל, זאת לאחר שסירב לתפקיד קרבי בשל חשש שיקטע הדבר את עיסוקו בתחום הכדורגל. בשל כך אף נדון, כנראה, ל-20 ימי מחבוש. לבסוף שוחרר הנאשם משירות צבאי, תוך שנקבע לו פרופיל 21.

ג. בשים לב לכך שעל הפרק נאשם שכבר נדון, כאמור, בגין עבירת אלימות, הקדיש שירות המבחן, ובצדק, תשומת לב לשאלת מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם לאלימות בעתיד. בסיכומי של דיון הוגדרה האלימות הנשקפת מהנאשם כבינונית, ואוסיף כאן משלי, ואציין שעל פני הדברים נראית לי מסקנה זו כנכונה: מן הצד האחד, אין לנו עניין עם נאשם הנוטה לאלימות פעם אחר פעם, אך מן הצד האחר על הפרק עתה עבירת אלימות שניה, והעבירה דנן אף בולטת בחומריתה.

ד. בד בבד נותן שירות המבחן ביטוי למצבו הנפשי המורכב של הנאשם, לפוסט טראומה ממנה הוא סובל בעקבות הפרשה, שהובילה אף למעורבות רפואית ולטיפול תרופתי, ועוד. יוטעם שמצבו הנפשי המורכב נמנה עם הגורמים שבעטיים סבור שירות המבחן שעדיין נשקפת מהנאשם מסוכנות בינונית.

ה. סיכומו של התסקיר בשאיפה למתווה טיפולי, ואולם, על רקע המעצר הממושך, סברה, כאמור, ההגנה, שנכון להוביל את ההליך לסיום וככל שיתבצע שיקום, לא ייעשה הדבר כבר במסגרתו של הליך זה.

6. תקופת מעצרו של הנאשם

הנאשם היה עצור כ- 41 יום, ומיום 2.6.2019 מצוי הוא במעצר בית תחת פיקוח אלקטרוני.

7. הדין המסכם

א. העבירה שביצע הנאשם, חומרתה יתירה, וניתן בפסיקת בתי המשפט ביטוי רב לחומרה הגלומה בגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

ב. הפגיעה בעינו של המתלונן, מגלמת בחובה, ללא ספק, חבלה חמורה במיוחד. גם אם נחלקים הצדדים בדבר היקף נזקה של אותה עין, אתקשה שלא לשוב ולהזכיר את העובדה המוסכמת מלשון סעיף 8 של כתב האישום שנזקק המתלונן לניתוח ולטיפול רפואי ממושך. מעבר לכך, פשיטא, שגרימת חבלה באמצעות נשק קר לכיוון עינו של אדם, חומרתה מדברת בעד עצמה.

ג. בהמשך לאמור, ועל יסוד פסיקת בתי המשפט, קובע אני את מתחם הענישה על הטווח שבין 9 חודשי מאסר (שרק בנסיבות חריגות יכול שירוצו בעבודות שירות), לבין 30 חודשים.

ד. אלמלא תקופת המעצר הממושכת, מתקשה אני לראות הכיזב יכולתי לשקול להימנע ממאסר ממשי בפועל, מאחורי סורג ובריח, וזאת גם בהינתן משקל הולם להודאת הנאשם ולקבלת אחריות. ואולם, מקום בו על הפרק נאשם ששהה קרוב לחודש וחצי במעצר ממשי, וחשוב מכך שבעתיים - כשנה ורבע במעצר בית מלא, מפוקח אלקטרונית, קשה לראות שלא ינתן לכך משקל ממשי. לא בכדי, מגדיר היום המחוקק את מעצר הבית המפוקח אלקטרונית כסוג של מעצר, ובנסיבות אלה ראוי לייחס לכך את המשקל ההולם.

ה. במקביל יש משקל ממשי להודאת הנאשם וקבלת האחריות למעשיו.

ו. אלמלא מעצרו הממושך של הנאשם, לא היה כל מנוס מלהורות על מאסר ממשי: חומרת העבירה, נזקה, נטיית הנאשם ל אלימות, מחייבת היתה את הדבר. ברם, לאחר ששקלתי בתמונה המלאה, ואודה בגילוי לב, לא בלי התלבטות רבה, הגעתי לכלל מסקנה, שנקודת האיזון ההולמת חייבת לשקף את תקופות המעצר הממושכות ואת קבלת האחריות, ומנגד, ביחס למתלונן, מחייבת נקודת האיזון אף פסיקת פיצויים גבוהה. ויטעם, לא אראה את פסיקתי דלהלן, כפסיקה מתחת למתחם הענישה כבקשת הסניגור: אין לכך כל בסיס. אלא, ששקלול תקופת המעצר, בתוספת העונש עליו אורה, כבר מכניס את הנאשם למתחם, ואף אין המדובר ברף התחתון ביותר שלו: כשנה ורבע מעצר בית מלא, לאחר עוד קרוב לחודש וחצי במעצר - אלה תקופות מעצר שמשקלן ממשי. רואה אני, אפוא, בתקופות המעצר כסיבה מיוחדת שתצדיק את ריצוי העונש בעבודות שירות.

8. סוף דבר, גוזר אני כדלקמן:

- א. מאסר לתקופה של 9 חודשים, שירוצה בעבודות שירות מיום 21.3.21 בתיאום עם הממונה.
- ב. כמו כן, ירצה הנאשם 6 חודשי מאסר בתקופה של שנתיים מהיום אם יעבור עבירה נוספת לפי סימן ד' לפרק י של חוק העונשין;
- ג. הנאשם יפצה את המתלונן, שפרטיו יימסרו למזכירות באחריות המאשימה בסך של 30,000.

ל. מתוכם 10,000 ₪ ישולמו באמצעות העברת כספים שהפקיד הנאשם במסגרת הליכי המעצר, והיתרה תשולם ב- 20 תשלומים שווים, החל מיום 1.1.21.

ניתן היום, ז' חשוון תשפ"א, 25 אוקטובר 2020, במעמד

הצדדים.